

JAMES PONTI

VAN DE AUTEUR VAN *WERELDSPIONNEN*

DE FONTEIN

1.

De (on)veilige weg

Ik heet Florian Bates. Ik ben twaalf jaar en zit in Washington op de Alice Deal-scholengemeenschap. Ik eet het liefst pizza en loempia's. Ik zit in de leerlingenraad, bij de Scrabble-club en ben van plan om mee te doen aan de selectiewedstrijden voor het voetbalteam.

En ik werk voor de FBI.

Ik weet het. Dat laatste zag je niet aankomen, hè?

Eigenlijk beschouwen ze me als een 'geheim contact', wat heel erg spionnenachtig klinkt, zoals in een James Bond-film of zo, maar wat alleen maar betekent dat ze me geheim willen houden. Het zou natuurlijk ook best wel gênant zijn als ze moeten toegeven dat ze hulp krijgen van een twaalfjarige. En het zou nog veel erger zijn als een van de gasten op de lijst van meestgezochte misdadigers opeens in een slecht humeur voor mijn deur zou opduiken. Dus dat geheimhouden is voor iedereen het beste.

Het was niet echt mijn bedoeling om detective te worden. Het gebeurde gewoon, omdat ik dingen zie die andere

mensen niet zien. Mijn brein werkt een beetje raar. Het ziet details die onbelangrijk lijken en past die vervolgens als puzzelstukjes in elkaar.

Naast de FBI weten alleen mijn ouders en mijn beste vriendin Margaret van mijn werk. Dat dacht ik tenminste. Tot de dag dat de Roemeense maffia me na school ontvoerde. Ik sneed een stukje af achter de Safeway-supermarkt langs, en tenzij ze interesse voor me hadden vanwege mijn plek in de leerlingenraad, betekende dit dat mijn identiteit niet geheim meer was.

Best grappig, want eerder die dag had Margaret me gewaarschuwd om die route niet te nemen. Normaal gesproken lopen we samen naar huis. Maar op donderdag heeft ze pianoles, dus dan ben ik alleen. En dan probeer ik altijd af te snijden. Niet omdat ik haast heb, maar omdat dat ook een soort puzzel is.

‘Er staan daar een heleboel vuilniscontainers,’ had ze gezegd toen ik het haar vertelde. ‘En je weet wat Ben Franklin heeft gezegd over vuilniscontainers. “Er gebeurt nooit iets goeds als je omringd bent door vullis.”’

‘Ik ben er zo goed als zeker van dat die grondlegger van ons land nooit zoiets heeft gezegd,’ ging ik ertegen in.

‘Dan heb ik het misschien op een poster zien staan. Het is sowieso een goed advies. Je zou daar niet naartoe moeten gaan.’

‘Het ruikt er misschien vies,’ zei ik, nu ik me opeens in de verdediging gedrukt voelde, ‘maar het is niet alsof het er gevaarlijk is of zo.’

‘Hm,’ reageerde ze. ‘En hoe weet je dat zo zeker?’

Ik dacht er even over na en glimlachte. ‘Omdat die supermarkt Safeway heet, ofwel “de veilige weg”. Dus de Safeway-

supermarkt zou zich nooit vestigen aan een ónveilige weg.'

Zij vond dat lang niet zo slim bedacht als ik. Ze schudde alleen maar haar hoofd terwijl ik stond te lachen, en zei: 'Jongens zijn zóóó grappig.' Toen boog ze dicht naar me toe en voegde eraan toe: 'En zóóó dom.'

Aangezien ik precies op de plek waarvoor ze me had gewaarschuwd werd ontvoerd, zou ik zeggen dat die uitspraak ook een poster verdient. Ter verdediging van mezelf moet ik wel nog even melden dat ik van plan was om de gewone weg te nemen, maar toen begon het te regenen, en ik had geen zin om kletsnat te worden.

Ik had me net door het gat in het hek gewurmd en rende achter de winkel langs met mijn rugzak boven mijn hoofd, toen ik het bestelbusje zag. Dat had bij het laadperron moeten staan, maar ik had het te druk met me zorgen maken over nat worden om daar aandacht aan te besteden.

Het regende zo hard dat ik alleen iets door de voorruit kon zien als de ruitenwissers heen en weer gingen. Daarom viel me niet op dat de chauffeur was uitgestapt en de motor had laten lopen. Ik dacht dat er gewoon iemand in dat busje zat te wachten tot de regenbui voorbij was.

Toen hij achter een vuilniscontainer vandaan stapte, knalde ik bijna tegen hem aan. Dat zou pijn hebben gedaan, want hij was gigantisch. Volgens het logo op het bestelbusje was dat van een bloemenzaak met de naam Happy Leprechaun, maar deze kerel was absoluut geen blijie kabouter. Hij was iets van 1 meter 95, woog denk ik 140 kilo en zag eruit als een bodybuilder. Een bodybuilder die met het verkeerde been uit bed was gestapt.

Hij stond daar maar naar me te staren, zonder zich zorgen te maken over de regen die over zijn enorme kale kop

stroomde, en glimlachte. Heel even dacht ik dat mijn verbeelding met me aan de haal ging. Maar toen keek ik omhoog en zag dat hij geen makkelijke schoenen droeg, zoals je zou verwachten van een bezorger. Hij had kistjes aan met stalen neuzen die populair zijn bij fabrieksarbeiders, metselaars en internationale huurmoordenaars.

Ik sprintte de andere kant op en rommelde ondertussen in mijn rugzak. Ik probeerde de ‘paniekknop’ te vinden die de FBI me had gegeven. Daar hoefde ik alleen maar twee keer op te drukken, en dan zou er meteen een team agenten gewaarschuwd worden. Helaas had de bodybuilder mij te pakken voordat ik de knop te pakken had.

Hij tackelde me en we gleden over het natte wegdek tegen een stapel oude fruitdozen aan. In eerste instantie dacht ik dat ik mijn knie open had gehaald, maar wat eruitzag als bloed bleken rotte aardbeien te zijn die tegen mijn spijkerbroek geplet waren. Ik probeerde overeind te krabbelen, maar hij sloeg zijn armen om mijn hoofd en hield me in een wurggreep. Vlak voordat ik het bewustzijn verloor, keek ik naar alle vuilniscontainers en bedacht dat ik voortaan echt Margarets adviezen moest opvolgen.

Ik weet niet hoelang ik bewusteloos was, maar toen ik bijkwam, had ik knallende koppijn en lag ik op de vloer in het busje met mijn voeten bijeengebonden en mijn handen vastgebonden achter mijn rug.

Ik kreunde zacht van de pijn. ‘Uunnnfff’

‘Slapen gaan beter voelen,’ zei de bodybuilder met een zwaar accent. ‘Twintig minuten.’

Mijn zicht was een paar seconden wazig, maar toen er dingen in beeld kwamen zag ik iets prachtigs: mijn rugzak. Die had hij vast meegenomen zodat niemand hem zou

vinden en naar me op zoek zou gaan. Dat betekende dat ik nog een kans had om op de panieknop te drukken. Ik hoefde de man alleen maar lang genoeg af te leiden zodat ik ernaartoe kon schuiven.

In Quantico, het opleidingscentrum van de FBI, had ik een cursus gekregen om gijzelingen te overleven, maar omdat ik me op dat moment niet had kunnen voorstellen dat iemand me zou ontvoeren, had ik niet zo goed opgelet als had moeten. Superstom, ik weet het, maar de basis herinnerde ik me in elk geval nog wel.

SURVIVALTIP 1: Bouw een band op met je ontvoerder

‘Dat was een indrukwekkende tackle,’ zei ik. ‘Doe je aan football?’

‘Football is babysport,’ reageerde hij laatdunkend. ‘Bescherming. Helmen. Ik doe mannensport. Rugby.’

‘Nou, ik wil wedden dat je er heel goed in bent,’ zei ik. ‘Speelde je dat vroeger thuis in Roemenië?’

Hij keek me argwanend aan via de achteruitkijkspiegel. ‘Hoe jij weten ik Roemeens?’

Ik wilde hem niet vertellen dat de FBI me had gewaarschuwd dat de Roemenen naar me op zoek waren of dat ik de tattoo van de Roemeense vlag op mijn onderarm had gezien toen hij me in de wurggreep nam. Ik wilde dat hij me aardig vond, dus ik probeerde bij hem te slijmen. ‘Mijn grootvader komt uit Roemenië,’ zei ik. ‘Ik heb een foto van hem van toen hij soldaat was, en hij ziet er precies zo uit als jij.’

Hij moest glimlachen. (Voor de duidelijkheid: mijn nonno Gio komt uit Italië, en mijn opa Ted is opgegroeid in New Hampshire. Maar ik denk dat het niet erg is om te liegen als je bent ontvoerd.)

‘Trouwens, als Roemenen onder elkaar,’ ging ik verder, ‘ik denk dat je een fout hebt gemaakt. Ik denk dat je de verkeerde jongen hebt gepakt.’

De glimlach veranderde in een frons en ik was bang dat ik hem had beledigd. ‘Ik wil niet zeggen dat je slecht bent in je werk,’ voegde ik eraan toe. ‘Maar door de groepsdruk van tegenwoordig en onze behoefte om erbij te horen, lijken kinderen veel op elkaar en kleden ze zich zo hetzelfde dat zelfs wij soms moeite hebben om iedereen uit elkaar te houden. Mijn ouders zijn me een keer gewoon voorbijgereden bij de ophaalplek. Mijn eigen ouders. Dus het is geen schande om de verkeerde te pakken.’

‘Niet verkeerd,’ reageerde hij ferm.

SURVIVALTIP 2: Verstoor de gedachtegang van je ontvoerder

‘Bedoel je “niet verkeerd” in de zin van dat ik niet verkeerd zit als ik dat zeg? Of “niet verkeerd” in de zin dat jij niet de verkeerde hebt ontvoerd?’

Ik wachtte op een reactie, maar hoorde alleen een diep, gefrustreerd gegrom. Ik ging ervan uit dat dit zijn hardnadenken-geluid was.

‘Als je geen persoonlijke voornaamwoorden gebruikt, wordt een gesprek echt veel moeilijker te volgen. Je moet zeggen: “Jij zit niet verkeerd” of “Ik zit niet verkeerd”. Zeker

in een situatie als deze, met dreigementen en eisen. Met het verkeerde persoonlijke voornaamwoord zou iemand anders jouw losgeld in handen kunnen krijgen, en daar zouden we allebei niets mee opschieten.’

‘Niet verkeerd!’ blafte hij weer, alsof de grammaticaproblemen opgelost werden door harder te praten. Op dat moment week hij uit om een andere auto te ontwijken, ramde op de toeter en riep wat willekeurige Roemeense scheldwoorden, nam ik aan. Ik dacht dat hij voldoende afgeleid was om in de richting van mijn rugzak te schuiven.

‘Voel je niet rot,’ ging ik verder. ‘Ik begrijp hoe moeilijk het is om een nieuwe taal te leren. Mijn ouders en ik verhuizen de hele tijd. Ik moest Frans leren en Italiaans. Dat is *molto difficile*. Dat is Italiaans voor “heel moeilijk”.’

‘Stop praten!’

‘Dat is een perfect voorbeeld van wat ik bedoel. Je zei “stop praten”, maar het zou moeten zijn “stop met praten”. Taal is soms zo ingewikkeld. Maar laten we het daar maar niet meer over hebben en terugkeren naar het onderwerp van de verkeerde persoon ontvoeren. Zoals ik al zei, is het een begrijpelijke vergissing en makkelijk op te lossen. Als je me laat gaan, beloof ik dat ik het niemand zal vertellen. Zet me gewoon af bij het dichtstbijzijnde metrostation.’

‘Mond dicht of anders!’

Het ‘of anders’ klonk onheilspellend, en in combinatie met het kortaffe gesnauw deed het me denken aan de derde tip uit mijn cursus.

SURVIVALTIP 3: Jaag je ontvoerder niet tegen je in het harnas

(Toen ik Margaret vertelde over de tips, kon ze niet geloven dat dit niet de eerste was.)

Inmiddels was ik in de buurt van de rugzak, maar ik had nog een flinke zet nodig om erbij te komen. Toen mijn FBI-contactpersoon me had gewaarschuwd voor de Roemenen, had ik wat huiswerk gedaan en een website gevonden met zinnen in verschillende talen. Ik had er een uit mijn hoofd geleerd voor het geval er een moment als dit zou ontstaan. *‘Vehicolul meu aerian e plin cu maimute!’*

Ik was niet zeker over de uitspraak, maar het moet Roemeens genoeg hebben geklonken, want even later reed hij naar de kant van de weg en trapte op de rem. De wagen kwam piepend tot stilstand, waardoor ik over de vloer rolde.

Op dat moment bevond de rugzak zich net buiten het bereik van mijn vingertoppen. Ik stond op het punt om het laatste stukje op te schuiven toen hij uitstapte, naar de achterkant van het busje liep en over me heen leunde, zonder aandacht voor persoonlijke ruimte (of mondhygiëne).

‘Wat jij zeggen?’ wilde hij weten met een rood en vlekkerig gezicht.

‘Ik zei dat als je me laat gaan ik het niemand zal vertellen.’

‘Nee,’ reageerde hij, en hij kwam nog dichterbij. ‘Wat jij zeggen in Roemeens?’

Ik slikte en probeerde het nog een keer, in de hoop dat ik het goed had onthouden. Eén verkeerd woord kon de zin een heel andere betekenis geven. *‘Vehicolul meu aerian e plin cu maimute!’*

Door zijn norse blik was ik er redelijk van overtuigd dat ik alles had verpest. Ik zag de begrafenis al voor me, met mijn FBI-instructeur die zei: 'Ik had hem nog zo gezegd dat hij zijn ontvoerder niet tegen zich in het harnas moest jagen.' En Margaret die haar hoofd schudde en reageerde: 'En ik had hem nog zo gezegd om niet achter de supermarkt langs te lopen.'

Hij legde zijn vlezige handen tegen de zijkanten van mijn hoofd, en ik wachtte op het onvermijdelijke vermorzelen van mijn schedel. Maar dat gebeurde niet. In plaats daarvan grijnsde hij zijn enorme gele tanden bloot en lachte. 'Hubbercraft?' vroeg hij, het woord verkeerd uitsprekend terwijl hij bleef lachen.

'Ja,' antwoordde ik. Ik glimlachte terug en herhaalde de zin nu in mijn eigen taal: 'Mijn hovercraft zit vol met aapjes.' Het was een maffe zin van een maffe website, maar hij leek te hebben gewerkt.

Eindelijk hadden we een band gekregen.

'Jij bent grappig,' zei hij terwijl hij me hielp om weer rechtop te gaan zitten.

'Dank je,' reageerde ik. "'Jij bent grappig" is trouwens een prima grammaticale zin. Misschien helpt het als je meer ontspannen bent...'

'Nu mond dicht!'

Oké, dus het was maar een beperkte band.

'O, en vergeet over rugzak,' zei hij. 'Ik al uithalen wat jij zoeken.' Hij lachte kakelend en de moed zonk me in de schoenen.

'Jij niet huis bellen,' voegde hij eraan toe. Hij haalde mijn telefoon uit zijn borstzakje en liet die in de lucht bungelen.

Ik probeerde geen opluchting te laten zien omdat hij al-

leen mijn telefoon had gevonden en de paniekknop niet. 'Oké,' zei ik zo teleurgesteld mogelijk. 'Niet huis bellen.'

Een kwartier later gingen we van de snelweg af, reden een plattelandsweg op en parkeerden achter een schuur. Het was even stil, waarna hij zei: 'Hier niet grappig zijn. Begrepen?'

Het was meer een waarschuwing dan een bevel, alsof de persoon die ik nu tegen zou komen misschien geen gevoel voor humor had. 'Ik begrijp het,' antwoordde ik. 'Dank je.'

Hij maakte mijn voeten los en voerde me mee de schuur in. Mijn sneakers zompten onderweg door de modder. 'Hier zitten en stil wachten,' gaf hij aan toen we bij een oude houten picknicktafel kwamen.

SURVIVALTIP 4: Hersenen zijn beter dan spieren

Ik wist dat ik oog in oog zou komen te staan met Nicolae Nevrescu, een meedogenloze gangster die bekendstond als 'Nic the Knife'. Hij was de hoofdverdachte in de zaak waar ik aan werkte. Ik kende zijn reputatie en ging er dus van uit dat ik weinig tijd meer had om in actie te komen. Hoe meer ik nadacht over mijn situatie, hoe meer ik er overstuur van raakte. En hoe meer ik overstuur raakte, hoe moeilijker het was om te ademen.

In eerste instantie was mijn ademhaling langzaam en diep, maar vervolgens begon ik naar adem te happen.

'Stil!' zei de ontvoerder tegen me.

Mijn naar adem snakken werd heftiger en ik leunde volledig in paniek voorover tegen de tafel aan.

‘Wat is mis?’ vroeg hij.

Ik probeerde te bedenken hoe ik tegelijkertijd moest hyperventileren en praten, maar toen kwam een nieuwe stem me te hulp. ‘Hij heeft zijn inhaler nodig, zijn *inhalator*,’ zei hij, het Roemeense woord gebruikend.

Ik keek op van de tafel en zag dat het Nevrescu was. ‘Ja,’ piepte ik knikkend.

‘Waar is die?’ vroeg de ontvoerder.

‘Rug...zak,’ zei ik hijgend.

‘Ga halen!’ zei Nevrescu. ‘We kunnen hem niet laten doodgaan. Nog niet, in elk geval.’

De enorme man rende terug naar de wagen en pakte mijn rugzak. Aangezien mijn handen nog vastgebonden waren achter mijn rug, gooide hij hem gewoon leeg op de tafel, en ik wees met mijn hoofd naar de inhaler. ‘Duwen,’ zei ik hijgend.

Hij hield hem voor mijn mond en duwde erop. Ik zoog een grote hap damp naar binnen.

‘Nog een keer,’ zei ik met een nu weer enigszins normale stem.

Hij duwde nog een keer en ik zoog nog wat damp op.

Je moet het de FBI nageven. Het ding leek precies op een normale inhaler. Je zou nooit raden dat het eigenlijk een panieknop was.

‘Dank je,’ zei ik met een enorme zucht van opluchting. ‘Je hebt zojuist mijn leven gered.’

Er was hulp onderweg. Nu hoefde ik alleen nog maar tijd te rekken tot ze er waren.

Nevrescu ging tegenover me aan de tafel zitten en begon de papieren die verspreid over de tafel lagen te bekijken. Ik weet niet hoe meedogenloze misdadbazen eruit moe-

ten zien, maar hij zag er zakelijker uit dan ik verwachtte. Zijn kapsel was stijlvol, kort aan de zijkant, maar bovenop wat voller. Hij had een keurig getrimde baard en snor, en diepblauwe ogen. Hij sprak ook met een accent, maar zijn Engels was perfect. 'Florian Bates.' Hij las mijn naam op van een huiswerkblad. 'Jij bent degene over wie de FBI alleen fluisterend praat. Degene die ze Kleine Sherlock noemen.'

'Ik heb geen idee waar u het over hebt,' zei ik.

Hij keek me teleurgesteld aan. 'Laten we geen spelletjes spelen. Ik weet wie je bent, en jij weet wie ik ben.'

Ik knikte met tegenzin. 'Ik weet dat u het meesterbrein bent achter de beroving van de National Gallery of Art.'

Hij grinnikte. 'Meesterbrein? Wat een prachtig woord. Was het maar waar. Nee, dat heb je mis. Daarom heb ik je hierheen laten brengen. Zodat we dingen recht kunnen zetten en jij je vrienden bij de FBI kunt vertellen dat ze achter de verkeerde persoon aan zitten.'

Hij begon zijn mouwen op te stropen en ik zag de verzameling tattoos op zijn onderarmen. Eén ervan was een rood met zwarte paling die ik herkende als het symbool van de Eastern European League, een misdaadsyndicaat dat bekendstond als EEL. Er waren nog veel meer stoere zinnen en symbolen, maar één ervan paste niet bij de rest. Dat was een margrietje met er vlak onder '24/7'. Het zag eruit als het logo van een bloemenzaak die vierentwintig uur per dag en zeven dagen per week bestellingen afleverde. Maar Nevrescu leek me niet echt een bloemenverkoper.

Hij zag dat ik ernaar keek. 'Wat is er mis, Kleine Sherlock?'

'Jonge Sherlock,' corrigeerde ik hem.

'Wat?'

‘Ze noemen me niet Kléine Sherlock. Ze noemen me Jónge Sherlock.’

Hij moest lachen. ‘Ik dacht dat je geen idee had waar ik het over had.’

Ik keek hem geïrriteerd aan. ‘Ik dacht dat we geen spelletjes speelden.’

‘Oké. Dus wat is er mis, Jonge Sherlock?’

‘Ik weet het niet zeker, maar er is hier iets,’ zei ik terwijl ik probeerde de puzzel op te lossen. ‘Ik zie het bijna voor me.’

Ik sloot mijn ogen en probeerde de puzzelstukjes voor me te zien: margrietje, 24/7, EEL, FBI, Nic the Knife, Roemenië, Happy Leprechaun, Safeway. Het klopte gewoon niet en toen... *KLIK*.

Ik opende mijn ogen en glimlachte. De oplossing leek volkomen onmogelijk, op één ding na. Het was het enige waardoor de stukjes in elkaar pasten. ‘Er is een grote vergissing gemaakt,’ zei ik dringend. ‘U moet me onmiddellijk laten gaan.’

‘Is dat zo?’ Hij lachte. ‘En waarom zou ik dat doen?’

Ik keek hem recht aan en knipperde niet. ‘Omdat de FBI hier binnen vijf minuten zal zijn, dus dat geeft ons niet veel tijd om het te hebben over waarom uw tattoo alles verandert.’

2.

De betekenis van TOAST

Drie maanden daarvoor

Ik beloof dat ik zal uitleggen hoe de tattoo van Nic the Knife alles veranderde. Maar voor ik dat kan doen, moet ik uitleggen wat ‘alles’ is. Dat betekent dat ik drie maanden terug moet gaan, naar het moment waarop ik aankwam in Washington. Toen was ik helemaal niks geheims, maar gewoon een jongen met ouders die veel verhuisden. En ik was niet op zoek naar een misdadig meesterbrein. Ik probeerde mijn ondergoed te vinden. ‘Mama!’ riep ik naar beneden. ‘Ik kan mijn boxershorts niet vinden!’

Je zou denken dat ik na vier verhuizingen in zeven jaar beter was in mijn spullen in- en uitpakken. Maar nadat ik drie dozen met kleren op mijn bed had leeggegooid, had ik genoeg sweaters, jassen en handschoenen gevonden (heel behulpzaam aangezien het hoogzomer was), maar geen ondergoed (tenzij je een oude witte onderbroek die twee maten te klein was meetelde). Ik was op het punt aanbeland dat ik na het douchen een zwembroek had aangetrokken.

‘Mama!’ probeerde ik nog een keer.

Ik kreeg nog steeds geen reactie, dus ik ging naar haar op zoek. Halverwege de trap riep ik: ‘Weet jij waar mijn boxer...’

Mijn woorden stierven weg toen ik zag dat ze bij de voordeur stond te praten met een meisje. Het was niet mijn bedoeling om mijn ondergoed te bespreken waar een willekeurig meisje bij was, dus ik probeerde mezelf te redden. ‘Boeken,’ zei ik met een nephoest in een poging de verandering te maskeren. ‘Weet jij waar mijn boeken zijn?’

Aan de glimlach van het meisje te zien had ik nul mensen voor de gek gehouden.

‘Florian, kom kennismaken met een van onze nieuwe burenen,’ zei mama. ‘Dit is Margaret.’

Het eerste wat opviel aan Margaret was niet dat ze Afro-Amerikaans was of dat ze iets van acht centimeter langer was dan ik. Het was haar glimlach. Parelwitte tanden met een zilverkleurige beugel over de onderste rij. Er was iets zo spontaans en vriendelijks aan. Ik heb altijd zo’n glimlach willen hebben. Op foto’s ziet mijn glimlach eruit alsof ik bang ben voor een of ander beest dat achter de camera op de loer ligt, maar die van haar straalde zelfvertrouwen uit.

‘Welkom in de wijk,’ zei ze, en ze hield een schaal met koekjes omhoog.

‘Dank je,’ reageerde ik. ‘Ik was net op zoek... naar... mijn...’

‘Boeken,’ zei ze.

‘Ja, boeken.’

Er viel een ongemakkelijke stilte tot mama ons te hulp kwam. ‘Ik zoek ze wel, dan kunnen jullie een paar koekjes

eten,' stelde ze voor. 'In de keuken, waar het een minder grote puinhoop is.'

Margaret en ik slalomden tussen de nog niet uitgepakte dozen in de woonkamer door naar de keuken.

'Melk?' vroeg ik.

'Ja, graag.'

In plaats van aan tafel te gaan zitten, rommelde ze door de stapels spullen op het aanrecht, meer nieuwsgierig dan snuffelend. 'Waar woonden jullie hiervoor?'

'In Rome,' antwoordde ik.

Ze keek op. 'Rome in Italië?'

'Is er nog een?' vroeg ik.

'Volgens mij is er een in Georgia,' zei ze.

'Het was absoluut niet in Georgia,' reageerde ik. 'Het Colosseum was er en er waren een heleboel Italianen die rondreden op scooters.'

'Heb je daar altijd gewoond?'

'Nee. Daarvoor woonden we in Boston, Londen en Parijs,' zei ik. 'We verhuizen veel. Mijn ouders werken in musea.'

'Dat klinkt cool. De mijne zijn gewoon advocaten.' Ze plofte op een stoel aan tafel. 'De saaie soort, niet de moordprocessen-soort. Ik vind dit huis prachtig, trouwens.'

'Dank je,' zei ik, en ik gaf haar een glas melk. 'Ik vind het jouwe ook mooi. Mijn moeder is stikjaloers op de bloemen in jullie voortuin.' Zodra ik haar reactie zag, besepte ik mijn fout en wenste dat ik het gesprek kon terugspoelen en opnieuw kon beginnen.

'Je weet waar ik woon?'

Ik staarde een tijdje naar mijn koekje, waarna ik knikte.

‘Vier huizen verderop aan de overkant. Het gele huis met de bakstenen schoorsteen en een piano voor het grote raam in de woonkamer.’

Ze hield haar hoofd schuin en vroeg: ‘Hoe wist je dat?’

Ik had gewoon kunnen zeggen dat ik haar in de tuin had gezien of zoiets, maar ik wilde niet beginnen met een leugen. Dus ik vertelde haar de waarheid. ‘Nou, ik zag het huis. En ik heb jou nu net gezien. En ik begreep dat je daar woonde.’

‘O ja? Zie ik eruit alsof ik in een geel huis woon? Alsof ik een schoorsteen heb en een piano?’

‘Natuurlijk niet,’ antwoordde ik. ‘Maar ik heb vanochtend een stukje gewandeld en...’

‘Toen heb je me gezien?’ vroeg ze.

‘Nee, ik ben er zo goed als zeker van dat je toen sliep.’

‘Hoe laat was het?’

‘Vijf uur.’

‘Toen sliep ik zeker. Ga je altijd zo vroeg wandelen?’

‘Niet altijd. Maar we zijn hier nog maar een paar dagen geleden aangekomen en mijn lichaam denkt nog steeds dat het zich in de tijdzone van Italië bevindt. Ik werd wakker en kon niet meer slapen, dus ik dacht dat het een mooie kans was om de burens te leren kennen.’

Ze moest lachen. ‘En hoeveel burens ben je om vijf uur ’s ochtends tegengekomen?’

‘Geen,’ antwoordde ik. ‘Maar ik hoef ze niet echt tegen te komen om ze te leren kennen. Je kunt veel over iemand te weten komen door wat je ziet vanaf de stoep.’

‘En jij kon zien dat het gele huis met de bakstenen schoorsteen en de piano mijn huis is?’

Ik knikte.

‘Hoe?’

Eerdere ervaringen hadden me geleerd dat mensen afknappen op deze bijzondere vaardigheid. Maar ik was nu al te ver gegaan om te stoppen. ‘Er staat een meisjesfiets naast het huis,’ legde ik uit. ‘Het zadel staat hoog, voor een lang iemand, zoals jij.’

‘Dat er een meisjesfiets staat wil niet zeggen –’

‘Ik ben nog niet klaar,’ onderbrak ik haar. ‘Je hebt een T-shirt aan van de universiteit van Michigan en er zit een sticker van de rechtenfaculteit van de universiteit van Michigan op de achterrauit van de zilverkleurige stationwagen op de oprit. Er zit ook een sticker van DC Dynamo op de bumper, en net zo’n sticker zit op de bumper van de groene auto die op straat geparkeerd staat.’

‘En dus?’

‘Je voetbalbroek,’ zei ik, en ik wees ernaar. ‘Er staat DCD op je broek. Ik neem aan dat je voor Dynamo speelt.’

Ze nam nog een hap van haar koekje terwijl ze het allemaal liet bezinken. ‘Verder nog iets?’

‘Nou, afgaand op de manier waarop je je koekje in de melk doopt, zou ik zeggen dat je linkshandig bent. Maar dat is het wel.’

Ze zat daar even met haar mond een beetje open. ‘Dat is ongelooflijk,’ zei ze uiteindelijk. ‘Ik weet niet of het ongelooflijk eng is of ongelooflijk cool. Maar het is absoluut ongelooflijk.’

‘Mensen vinden het meestal raar en praten dan nooit meer met me,’ zei ik. ‘Maar het zou super zijn als jij het cool vindt, want van wat ik heb gezien zijn er in de wijk maar twee andere huizen met kinderen en die zijn veel te jong. Jij bent mijn beste kans op een vriend.’

‘Is dat zo?’ zei ze. ‘En heb je dit met alle huizen in de wijk gedaan?’

Ik knikte.

Ze kreeg een ideetje en ik zag haar ogen glimmen toen ze naar voren leunde en vroeg: ‘Welk huis is van de gestoorde vrouw die tegen je begint te schreeuwen zodra je ook maar een teen in haar voortuin zet?’

‘Makkie,’ antwoordde ik. ‘Drie huizen naar links, het blauwe huis met de absurd perfecte heggen.’

‘Wie hangt veel te veel kerstversiering op?’

‘Het grijze huis tegenover dat van jullie.’

Ze keek me verbaasd aan. ‘Hoe kun je dat nou...’

‘Langs de rand van het dak zijn de spijkers te zien waar ze de lichtjes aan hangen,’ legde ik uit.

‘Oké, laat me iets bedenken wat je niet kunt afleiden vanaf de straat.’ Ze glimlachte boosaardig. ‘Waar kun je een belachelijk grote stripverzameling vinden?’

Ik speelde even met haar en liet haar denken dat ze me te pakken had. Toen antwoordde ik: ‘Het groene huis op de hoek met de dubbele tralies voor het kelderraam en de Fantastic Four-sticker op de auto.’

Op dat moment vond zelfs ik dat ik raar was. Maar zij glimlachte alleen maar en schudde haar hoofd. ‘Ik wil het,’ zei ze. ‘Ik. Wil. Het.’

‘De stripverzameling of de sticker?’

‘Nee, ik wil dat ook kunnen,’ zei ze. ‘Kun je me leren hoe je dat doet?’

Het was nooit bij me opgekomen dat dit iets was wat ik met iemand anders kon delen. ‘Je wilt dat ik je TOAST leer?’

‘Toast?’ vroeg ze. ‘Je hebt mijn koekjes geproefd, en die

zijn... waanzinnig. Denk je niet dat ik weet hoe je toast maakt?’

‘Nee, niet die toast,’ zei ik. “TOAST” staat voor Theorie Over Alle Subtiele Tekens. Dat is de manier waarop ik mensen en plekken lees. Het idee is dat als je een heleboel kleine details samenvoegt je de grotere waarheid te zien krijgt.’

‘En waar heb je dat geleerd? Bij een cursus filosofie? Op de spionnenschool?’

‘Ik... heb het uitgevonden... denk ik.’

Hier moest ze om lachen. ‘Jij hebt TOAST uitgevonden?’

‘Het is gebaseerd op een paar dingen die ik van mijn ouders heb geleerd,’ zei ik. ‘Maar ik heb er een geheel van gemaakt en heb de naam verzonnen. Dus ja, ik heb het uitgevonden.’

‘Je zei dat je ouders in musea werken, toch?’

‘Mijn vader ontwerpt beveiligingssystemen. Hij heeft me een keer uitgelegd dat het belangrijkste van zijn werk is dat hij het kleinste foutje moet vinden, of net dat ene dingetje dat niet klopt, waar slechte mensen gebruik van kunnen maken.’

‘Zoals dat gezegde dat een ketting zo sterk is als zijn zwakste schakel?’

‘Precies,’ zei ik. ‘En mijn moeder is conservator. Ze restaureert oude schilderijen en zegt altijd dat je een schilderij het best kunt begrijpen door op zoek te gaan naar het ene detail dat het hele verhaal achter het schilderij vertelt. De glimlach van de *Mona Lisa* is daar een goed voorbeeld van.’

‘En dat heeft tot TOAST geleid?’

Ik knikte. ‘Ook al hebben ze heel ander werk, ze gaan allebei uit van het idee dat subtiele details heel belangrijk kunnen zijn,’ legde ik uit. ‘Ik heb TOAST zelfs een keer ge-

bruikt om mijn vader te helpen om een misdadiger te pakken te krijgen.'

'Dat moet ik horen,' zei ze. Ze pakte nog een koekje en nam blij een hap. 'Hoe heb je dat gedaan?'

'Er was een museum in Spanje dat drie keer per jaar werd beroofd. De gestolen spullen waren klein, maar heel waardevol. Niemand kon bedenken hoe de dief het deed. Ze huurden mijn vader in. Hij checkte alles en stond net zo verstoeld als iedereen.

'Op een dag had hij een stel verslagen uitgespreid over de keukentafel en ik begon ernaar te kijken. Het meeste ging over technische dingen die ik niet begreep. Maar het viel me op dat alle berovingen twee dingen gemeen hadden.'

'Wat dan?' vroeg ze opgewonden.

'Ze vonden allemaal plaats op zaterdagen als het regende.'

Margaret dacht hier even over na. 'En met zaterdag en regen kon je het oplossen?'

'Nee,' zei ik. 'Ik zag het alleen. Mijn vader was degene die het oploste. Het is zo dat er in het weekend meestal twee keer zo veel bezoekers in een museum zijn.'

'Dat klinkt logisch.'

'En dan had de garderobe niet genoeg plek voor alle regenjassen als het regende. Ze moesten dan nog een ruimte openen om die extra jassen kwijt te kunnen. En als ze dat deden, sloten ze een deel van het alarmsysteem af, zodat dat niet de hele dag zou afgaan.'

'Dat is briljant,' zei ze.

'Mijn vader is best slim,' reageerde ik.

'En je wilt me dit leren?'

'Ja hoor,' zei ik. 'Maar dat zal een andere keer moeten.'

'Hoezo?'

‘Ik denk dat je nu ergens anders heen moet.’

‘Hoe laat is het?’ vroeg ze opeens in paniek. ‘Ik moet naar voetbaltraining.’ Ze stond op om te gaan, waarna ze abrupt bleef staan en naar me omkeek. ‘Hoe wist je dat?’ wilde ze weten. ‘Heb je me nou weer geTOAST?’

Ik moest lachen. ‘Het is geen werkwoord. En nee, ik heb je niet geTOAST. Door het zijraam kan ik onze oprit zien. En jullie auto is net aan komen rijden. Ik gok dat de vrouw die naar de voordeur loopt je moeder is.’

Precies op dat moment ging de bel.

‘Tot later,’ zei Margaret, en ze rende de keuken uit. Toen ze bij de voordeur was, draaide ze zich nog een keer om en zei: ‘Mocht je je trouwens afvragen of ik het cool of eng vindt...’

Ik hield zenuwachtig mijn adem in.

Ze glimlachte breed en zei: ‘Heel, heel cool.’

Voor Alex

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *Framed!: a Florian Bates mystery*

Verschenen bij Aladdin, een imprint van Simon & Schuster Children's Publishing Division

© 2016 James Ponti

Voor deze uitgave:

© 2026 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Mariella Manfré

Omslagafbeelding: © Paul Hoppe

Omslagontwerp: Zeno

Grafische verzorging: Crius Group

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan.

Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 8243 3

ISBN e-book 978 90 261 8244 0

ISBN audioboek 978 90 261 8246 4

NUR 282, 283